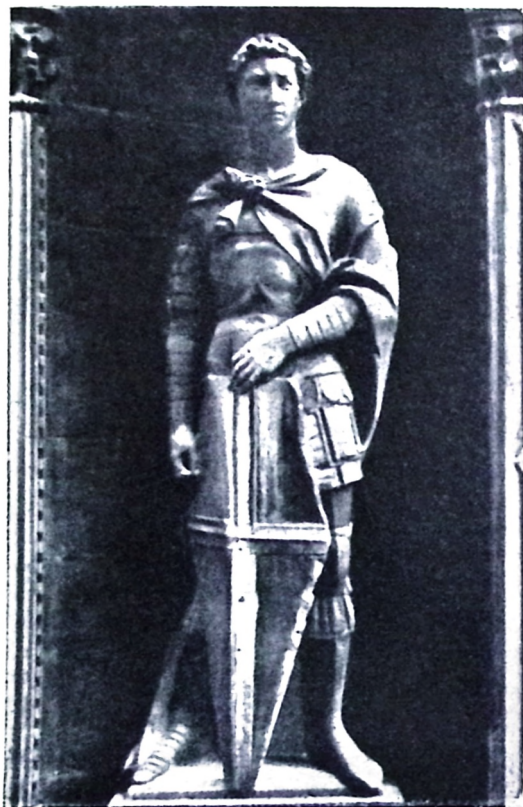

Pige- speiderne

DONATELLO'S SCT. GEORG

*Omkring femtenhundredåret
havde smedelavet kåret
sig Sct. Georg til patron.*

*Donatello kendt af alle
i Firenze lod man kalde
for at mejsle heltens træk.*

*San Michele fik den ære
for Sct. Georg ly at være.
I en niche stolt han står.*

*Se ham! Frejdig, åben
står han uden angrebsvåben,
kender ej til frygt.*

*Uforfærdet, ubeskyttet,
kun til ridderskjoldet støttet
mod beskueren han ser.*

*Unge, stærke er hans lemmer,
kraftens fylde man fornemmer
i hans musklers spil.*

*„Vågen, ren og modig“ er han,
i de svundne sekler har han
været slægtens kårne helt.*

*Hver af os har nok sin drage,
som vi tage skal af dage
i vort eget selv.*

*Du skal, spejder, modigt kæmpe
— ej du fare frem med lempe —
imod løgn og svig!*

*Som han skal du retten agte,
efter skønhed, sandhed tragte.
Kæmp! og du får sejr!*

Age Jørgensen

Midtjydske distrikts patruljeførerlejr

*„Blæsten går over Limfjordens vande,
rusker dem op til vågen flugt –
jager dem mellem de favnende strande
fylder med toner hver en bugt! –“*

Nogle troppe og divisioner har allerede ligget i lejr på Kås, men andre spørger: „Hvor ligger Kås?“ Kås er en odde i Limfjorden imellem Skive og Struer. Kås hovedgård ejes af godsejer Daell i København – der har stillet en lejrplads til rådighed for D. D. P. Det er en lejrplads, hvis lige ikke findes mange steder i Danmark. Vi er i den vestlige del af Jylland – blæsten har sat sit præg på landet. Fra lejrpladsen er der udsigt ned over Kås sø – og Kås odde, der er et stort, fredet hedeareal med mange kæmpegrave. I baggrunden ses den friske blå Limfjord.

Lejrpladsen består af 2 slugter med en hedebakke ind imellem. Det er slet ikke så ligetil at finde ud af, hvor man skal slå sit telt op – for der er mange muligheder.

Lejren vil blive inddelt i tre troppe med voksne ledere. I vil blive inddelt i patruljer – der selv skal vælge jeres PF. Lejrarbejdet vil gå let for jer – så der bliver tid til mange overraskende oplevelser. – Dette er rammerne for lejren – men I, der kommer, I er med til at skabe lejren, så det bliver en god oplevelse for jer selv og for jeres kammerater.

Tag godt med varmt tøj med – klimaet er mere barskt, end de fleste af jer er vant til!

Jytte, Ellen Margrethe og Inga

Fyens distrikt melder:

Alle I patruljeførere og patruljeassistenter i det ganske land . . . har I nogensinde ligget i lejr på Fæno? Enten I har eller ikke, så er der en chance for at komme det til sommer. Jeg behøver vel næppe at præsentere „De

Skal vi slå følge . . .
og cykle sammen til en af patruljelejrene?

blå Pigespejderes lejrplads“ for jer; den ligger på sydspidsen af Fæno, lunt og hyggeligt og omgivet af skov og med Lillebælts friske bølger mod stranden.

På den højestliggende del af pladsen „Bjerget“ – med dejlig udsigt over bæltet slår vi vore teltpæle op til den første af korpsets 5 patruljeførerlejre – i tiden fra 28. juni til 7. juli. Vil I med?? nordjyder, sydjyder, københavnere og oboere, alle er I velkomne, og de pennevenner, I har udenlands, og som I kan få lokket med, er ligeså velkomne, for jo mere blandet lejrbyens indbyggere bliver, jo større er charmen. Vi håber, vi bliver mange.

Vi lægger lejren ud i patruljelejre; kan du se for dig jeres lille private plads, hvor 10 store piger, som ikke kender hinanden den første dag, i løbet af lejren skal tomres sammen til en helhed ved at arbejde sammen, le sammen og synge sammen.

Vel modt ved bålet under Fænos stjernehimmel,
vel modt til sommerens store æventyr.

Else, Gudrun, Søren og Løyer

Øernes distrikt melder:

Øernes distrikts patruljeførerlejr kommer til at ligge ved Merlosegård — og det er vist allerede sivet ud, at det ligger et sted i Midtsjælland — men hvor? Prov at tage et danmarkskort frem og find Hong-Tollosebanen. Tager du med den lille røde skinnibus fra Tollose, passerer du et par landstationer og hopper af ved *St. Merlose*. Her følger du landevejen sydpå, og du har ikke gået længe, førend du opdager hovedbygningen til Merlosegård, den ligger lige i skovbrynet ved „Ordrup“ skov.

Medens disse linier skrives, er det vinter med megen sne og stiv æstenstorm — og hvor selve lejrpladsen skal ligge er ikke helt bestemt, men bruger man sin fantasi, kan man nemt se det hele for sig i sommersonne med bugnende kornmarker og grønne græssange med masser af koer — og man kan også fantasere sig til hvide telte og mange glade patruljeførere i lyseblå lejrkitler.

Lejrudvalget — Grethe, Kit og Bo — har været en tur i omegnen og er enige om, at der her er mulighed for dejlige ture i skoven, for en god travetur til den smukke *Gyrstinge* sø, — og måske er der også mulighed for en udflugt til Holmegaards glasværk. Merlosegård er en stor proprietærgård og ejes af godsejer Høegh Guldberg, som ved flere tidligere lejligheder har vist pigespejderne stor gæstfrihed.

Lejrudvalget lægger store planer — og prøver at finde frem til netop det, du som Pf. eller ass. gerne vil opleve og lære i en patruljeførerlejr. Lejren bliver planlagt som en tropslejr med 5-6 patruljer, hvor du er en af de spejdere, der skal være med til at danne den gode patrulje, hvor du skal opleve godt kammeratskab og indsuge megen lærdom til gavn for dit patruljeførerarbejde hjemme i troppen.

Lejren bliver fra den 6. til den 14. juli (begge dage incl.) — og vi glæder os til at samle mange patruljeførere fra alle landsdele til 9 dejlige lejrdage ved Merlosegård.

Grethe, Kit og Bo

Københavns distrikt melder:

Tænk jer silende sommerregn, tænk jer strålende solskin, tænk jer stormvejr fra vest, tænk jer solnedgang over Store Bælt, tænk jer en lejrplads omgivet af skov, hvor et lavt dige er grænsen til stranden, og I har lejrpladsen i Stignæs Skov, 5 km syd for Skælskør, hvor en af korpsets patruljeførerlejr skal være — nr. 2 fra 4.—11. juli.

Vi så lejrpladsen første gang ved nytårstide i sne og slud, og befolkede den i fantasien med spejdere omkring deres telte. Vi syntes, vi anede rogen fra kogestederne på stranden (al ildtænding skal foregå på stranden), vi mærkede næsten sandet knase i maden og tænkte på, hvilke geniale feltkomfurer I vil finde på for at undgå „sandmad“.

Vi planlagde sejltur rundt om Agerso og Egholm, øerne vi kan se over til, måske kan det blive til en måneskinstur — hvem ved, om vejrguderne og færgemanden vil være os gunstig stemt.

Vi tænkte på alle jeres gode idéer, I kan udveksle med jeres nye kammerater fra forskellige dele af landet. Vi tænkte på, hvad vi sammen kan få ud af en uges lejr, kort sagt, vi tænkte på patruljeførerlejren i Stignæs skov 1954.

Ditte og Rigmor

★ ★ ★

Kære rødhuder

af Panther- og Falkeøjestammerne!

Medlemmer af vore to stammer har på togter til andre stammers land og ind i de af blegansigterne besatte landområder lyttet sig til ondsindede rygter om, at der skulle være opstået opløsningstendenser og blodsodenhed inden for vore stammer. — Ja, blegansigterne hviskede endog sammen om at rane vort land, og en fange, vi sidste år hjemførte fra en fjendtlig stamme flere tusinde pilelængder herfra, fortalte, at hans stamme havde planer om at tage vor høvdingsskalp.

Men — kære stammefrænder — lad os vise dem alle, at rygterne om, at vi er mindre frygtindgydende end tidligere, ingen grund har i virkeligheden. Stævn derfor sammen i en lejr på vort gamle rødhudeland, Fæno i Lillebælt, 27 dage og nætter, efter at solen har stået højest på himlen i den sommer, der nu stunder til. Vi vil vise, at vi stadig er herrer i vort gamle land, og vi vil imødegå, hvad ondsindede tunger senere — af misundelse eller slige lave grunde — vil beskyldte os for. I ædel kappestrid vil vi øve os i Panthernes og Falkeøjestammens gammelkendte færdigheder og belære vore fjender om, at blodsodnen og slappe er vi ikke.

Houvingene Illa, Karen og Stjanne

★ ★ ★

Egernpatruljen...

I „Prik“s arbejdsbog finder vi følgende citat:

„Et patruljemøde kan holdes på mange forskellige måder. Et patruljemøde kan være godt, og det kan være dårligt. Gode patruljemøder bliver bedst, når de er planlagt i forvejen.“

Prik har et bestemt skema at gå efter — og blader vi lidt i hendes bog, findes følgende planlægning for et møde i april:

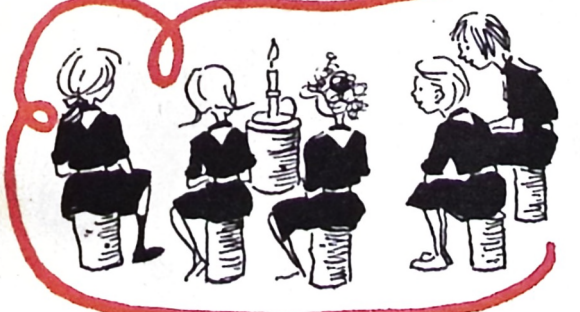
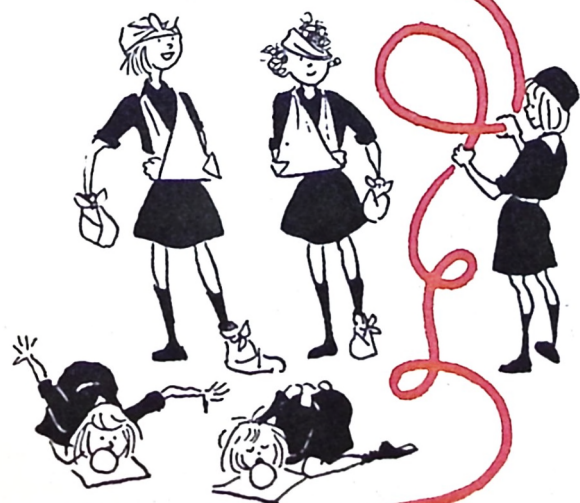
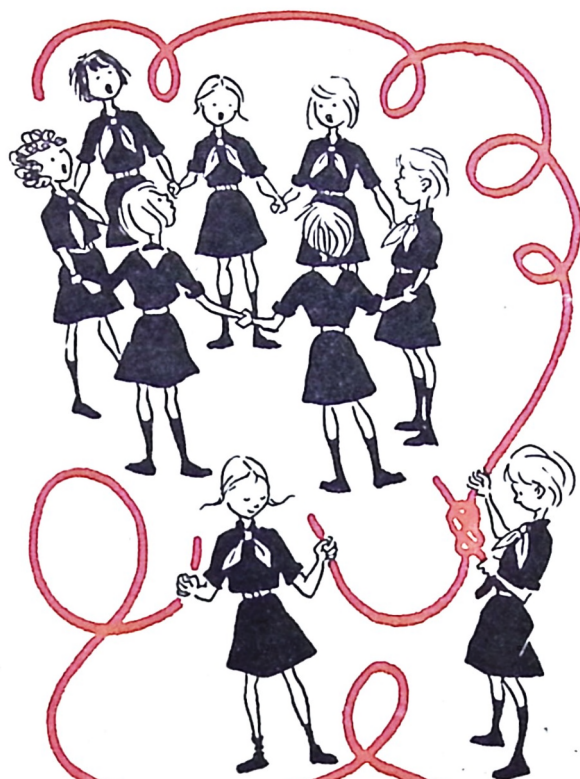
1. Sang: „Spejderbror, her er min hånd ...“
2. Forretningsgang (kontingent — depotvarer — lodsedler).
3. Tale med spejderne om Sct. Georgsdag og spejderløftet.
4. Sang: „Vær beredt“.
5. Gennemgang af knob til 3. kl. prøven (Top).
Gennemgang af torklædeforbindinger (Prik).
6. Leg: Nap.
7. Gennemgang af nyt stof til prøverne.
8. Knoblege og en ny leg: Spise æbler.
9. Oplæsning af dagbogen og afslutning.
10. Afslutningssang: „Nu er våren over lande ...“

Prik kommer susende på cykle til patruljemøde med hjertet oppe i halsen — og æbleposen i hånden. Det var lige ved at være den — altså æbleposens — skyld, at Prik nær var kommet for sent. Hun havde fået lov af mor at hente nogle æbler op fra kælderen, de skulle bruges til en leg, og så havde prik alligevel ikke fået dem med. Heldigvis var hun startet i god tid hjemmefra — det var hendes agt at gå i det gode vejr, men halvvejs var hun kommet i tanke om de glemte æbler, vendte om og løb hjem og hentede dem. For at nå tilbage i rette tid, var hun nødt til at tage cyklen, for det var jo ikke så godt, om hun, patruljeføreren selv, kom for sent. Hun havde heldet med sig, jernbanebommen var ikke nede, og hun mødte heller ikke tante Karen, som så gerne ville snakke. Just som klokken slog 4 på kirkeuret, stod hun i tropslokalet — de var der alle — undtagen Vips — for sent som sædvanlig!

Sangbøgerne kom frem, man slog op på nr. 328 og sang af hjertens lyst — og efter bedste evne. Under sidste vers plejede spejderne at tage hinanden i hånden og danne en kæde — det var lidt besværligt, når man samtidig skulle holde sangbogen og se i den. Det var forsangeren Puk, der kom med det forslag, at alle skulle prøve at lære den sang udenad til næste gang, så var det problem med kæden løst.

„Hvad skal vi så bestille?“ lod det ivrigt fra Puk og Gitte. Pludselig fik Prik den indskydelse at springe det lidt kedelige punkt 2 over og gemme det til senere. „Vi skal lege NAP“ — stor glæde hos de andre! Top finder en æske tændstikker frem og lægger 6 i en rundkreds på gulvet (een mindre end deltagerantallet). Man tager hinanden i hånden og går rundt og synger: „Er du sur, min ven“ — pludselig fløjter Prik, man slipper hinandens hænder og skynder sig ind og tager en tændstik. Kit fik ingen, så hun må gå ud, og sådan fortsættes, til alle tændstikkerne er hentet. Det var Lotte, der fik den sidste, og netop som alle Egerne giver hende et *bravo* — kommer Vips ind ad døren: „Nej, ved I hvad, I er vel nok ukammeratlige, at I begynder at lege „nap“, inden jeg er kommet. Den leg ville jeg så gerne være med til — skal vi ikke lege den igen?“

„Nej, ikke nu“ — kommer det bestemt fra Prik, „du kommer 10 minutter

for sent; det er 10 øre til bodekassen!" Lidt modvilligt trækker Vips 10-øren op af lommen og afleverer den i sparegrisen, som „kassereren" Lotte beredvilligt holder frem for hende. —

Efter sangen: „De kalder os en vår ..." ordnes kontingent og den slags, og så træner Top dem, der skal have 3. kl. prøven med knob, og i det andet hjørne af lokalet er Prik ved at vise, hvordan man lægger torklædeforbindinger. Snakken går — stemningen er høj og arbejdsglæden stor — alle er ivrige efter at lære noget og komme videre med prøverne. Prik ser stolt ud over sin lille patrulje og glæder sig over, at det er hendes ...

Efter en munter sang finder Prik et par lege frem, der yderligere kan hjælpe spejderne til at huske det, de lige har lært. Spejderne står i rundkreds, og 2 knobbånd går fra den ene til den anden, imedens Puk spiller på sin mundharpe. Pludselig holder hun op, og de 2, der står med hver sit knobbånd, skal konkurrere om, hvem der først binder det knob, Prik siger. Sådan prøves alle knob til 3. kl. prøven, og derefter får alle højre arm bundet op i mitella, og nu gælder det om, hvilket par der først binder sine knobbånd sammen med f. eks. flagknob med den ledige venstre hånd.

Prik og Top har igen travlt i hvert sit hjørne. Top gennemgår de vigtigste sundhedsregler for „de små", og Prik gør sit bedste for at lære sit hold, hvordan man slår op i en togplan.

Så kommer æblerne frem af posen. Foran hver spejder, der ligger på knæ på gulvet, lægger Prik en papirserviet og et æble. Begge hænder holdes på ryggen bagi bæltet — og så gælder det om, hvem der først får spist sit æble uden at bruge hænderne. Tænk, at det kan være så svært! Lis er den, der først melder „færdig" — om det er, fordi hun tygger hurtigere end de andre, eller fordi hun bedre kan beherske sig og ikke le så meget — det skal jeg lade være usagt. Som præmie får hun et dejligt rødkindet æble — og det må hun spise på normal vis!

Prik samler sine små iltre egn omkring sig — man sidder i patruljehjørnet og hygger sig om en tændt lysestage. Dagbogen bliver læst op, „Vær beredt" synges, og nu er tiden inde til, at Prik tager punkt 3 frem på dagsordenen og taler med sine spejdere om Sct. Georgsparaden og spejderloven, noget, der nok kan vække til eftertanke en dag i april ...

Den sidste sang er: „Nu er våren over lande" — og stille går hver til sit.

Prik og Vips følges ad på hjemvejen. Prik skotter hen til Vips og spørger forsigtigt: „Sig mig, er der nogen særlig grund til, at du altid kommer for sent?"

„Nej, egentlige ikke," svarer Vips, „det er bare så svært for mig at komme afsted i rette tid — og det gør vel heller ikke så meget med de par minutter?"

„Du holder i hvert tilfælde ikke spejderlovens 1. paragraf," kommer det roligt fra Prik. „For at man skal kunne stole på en spejder, må hun vel også være præcis og kunne holde en aftale."

„Ja," kommer det sagte fra Vips, „jeg skal prøve at forbedre mig," og med et lille blink i øjet løber hun op ad havegangen med et „tak for i aften!"

Bo

PATRULJELEGE

1. Et kompas tegnes med 8 verdensretninger. Ved hver streg ligger der en eller anden genstand. Spejderne betragter kompasset og genstandene i 1 minut og skriver så ned, hvilke genstande de har set, og hvor de lå.

2. Spejderne binder alle deres knobbånd sammen, lægger dem i en kreds på jorden i skoven f. eks. Området betragtes i 2 minutter, og bagefter skriver hver især, hvad hun har set.

3. Spejderne står i ring og betragter 25 ting i et minut. Derefter lukker de øjnene, mens føreren fjerner en af tingene. Den, som først kan sige, hvad der savnes, får points. Legen fortsættes, indtil kun 5 genstande er tilbage.

4. Patruljens spejdere ser på føreren, som hurtigt udfører 12 forskellige bevægelser efter hinanden (f. eks. sætter sig, vinker med den ene hånd, tager lommestørklæde frem). Spejderne går lokalet tre gange rundt og sætter sig så og skriver bevægelserne i rigtig rækkefølge.

Har I hørt DET SIDSTE SPEJDERNYT?

Det er ganske vist!

Der afholdes korpsrådsmøde i København den 4. april. Det skal holdes på Frederiksberg nye rådhus — *din* division er også repræsenteret!

Instruktøraftdelingen i korpset har fået en bil, så de nu hurtigt og flot kan nå ud til de fjerneste kroge og mest forpustede troppe i landet. Benyt jer af det!

Jægergården er i fuldt sving. Der skal være mange træninger deroppe, der skal være international lejr i sommer og redaktørmøde i september.

I skal *ikke* fortælle det videre ...

men jeg stod forleden eftermiddag på en bagperron, da to spejdere i uniform masede sig op i menneskemylderet og kom til at stå bag ved mig. Jeg kunne ikke gøre for, at jeg kunne høre hvert ord, de sagde, for de talte temmelig højt, så de fleste mennesker på den bagperron kunne følge med — og uden at lytte skamløst.

„Sikke et held,“ sagde den, der viste sig senere at hedde Lone, „at vi ikke blev hørt i korpssets historie, for så var vi heller ikke blevet færdige med andenklassesproven i dag!“

„Jeg var nu mere bange for at skulle kaste med redningsreb, for det har jeg aldrig prøvet. Men jeg ved da nok, hvordan man skal gøre det,“ skingrede den lange lyse af dem. „Men så er vi da nu anden classespejdere!“

(En herre foran mig smilede lidt, jeg tror, han lagde en anden betydning i ordet „anden classespejdere“.)

„Nu har jeg været to år om at blive det,“ sagde Lone, „nu må jeg vist til at skynde mig lidt, så kunne jeg måske blive væbner til Sct. Georgsdag.“

„Det ville være skæg,“ mente den lange lyse, „hvilke duelighedstegn skal man kunne tage til det?“

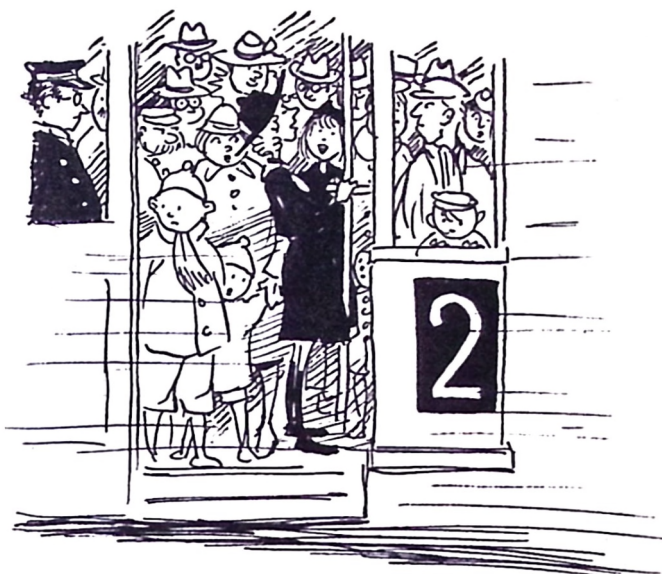
„Man skal have kokkemærke. Det er nemt. Jeg hjælper da tidt min mor i køkkenet.“

„Gør du?“ (Der var en anelse af mistro i den lange lyses stemme.)

Lone følte sig lidt på glatis, men skyndte sig at opremse sine køkkenfærdigheder: „Jeg rørte da forleden en kage, sådan en, der bare hældes ud af en karton og æltes med vand ganske vist, men det var da en kage. Spejlæg kan jeg lave, brasede kartofler, varm mælk med tvebakker, kold kærnemælk. Det må vi da nok kunne klare.“

Den lange lyse gik i skolekøkken og kunne mange og sværere ting. Mente hun da nok. Hun havde da opskrifterne.

„Så skal man være stifinder,“ sagde Lone, „og vist nok opfinder eller oplyser, men det er sådan noget almindeligt noget med, hvor posthuset er, og hvilken sporvogn man skal bruge til sin skole, og hvor kongen og tropsføreren bor, og den slags som Gud og hvermand ved.“

Den lange lyse tænkte sig lidt om. „Ja, det var jo tre,“ sagde hun, „men man skal jo have 6 duelighedstegn. Er der ikke noget, der hedder dyrepasser eller dyreven?“

„Jo, men vi har nu hverken hunde eller kanarie-fugle hjemme hos os.“ Det syntes forudsat, at det havde den lange. Begge tænkte sig meget om.

„Men,“ sagde Lone pludseligt opklarende, „om sommeren bor vi tidt hos min onkel, og han har høns, og dem har jeg da tidt gået ud til med en håndfuld korn. Jeg har også lukket engang for dem, og det var bælgravende mørkt.“

Sagen syntes i orden, og måske skyldtes pausen nu, at de begge grundede intenst over, hvad man mere kunne forlange i denne verden af en væbner.

„Jeg tror, Julie engang sagde, man skulle have et duelighedstegn fra specialegruppen,“ mumlede den lange efter pausen, men syntes ikke at vide, hvad det egentlig kunne mene. Men nu vågnede Lone op.

„Den er fin,“ sagde hun, „det er jo sådan noget som litteraturmærket; det meste af det har man jo haft i skolen, ved du, og når jeg har tid, går jeg meget på biblioteket. Hvad læser du?“

„Anders And, Tempo, Hjemmet, Skipper Skræk, Alt for Damerne, Familiejournalen, tegneserierne i BT og Extrabladet. Men det gælder måske ikke?“ Der syntes pludselig at være tvivl i den lange lyses sjæl, måske for første gang, om ugebladene kunne henregnes under det, man kaldte litteratur.

„Nej, det går ikke,“ sagde Lone, og der var ligesom en anelse af bedrevenen i hendes stemme, „litteratur det er sådan som det, der står hjemme i boghylderne med guldbogstaver på ryggen og krollede bogstaver inden i, men bibliotekaren er vældig sød, hun kan godt hjælpe dig i gang med noget, der ikke er for åndet.“

Den lange svarede ikke, jeg syntes, jeg kunne se hendes ansigt for mig, det udtrykte nok ikke altfor stor begejstring ved tanken om at skulle læse noget *rigtigt*, noget der tog tid. „Det er jeg ikke meget for,“ sagde hun, „der var engang, jeg læste en bog, der hed Ben Hur, og tænk dig hvor

ærgeligt, da jeg havde moset mig helt igennem den, så kom den nede i biografen på hjørnet, og så kunne jeg se det hele på halvanden time!“

Den venlige herre foran mig undertrykte igen et smil.

„Åh, så finder vi nok noget andet, du kan tage,“ mente Lone. „Måske husflidsmærket hører med. Vi lavede jo så mange ting til julestuen før jul, tændstikæsker med skind på og kurvefletning. Julie siger, at tropsføreren er mægtig large i spørgsmålet om store og små husflidsting. Men nu må jeg af. By! By!“

Red.

Hvad skal vi se på patruljeturen

Blæst og kulde, solskin og varme dage, nattefrost, lunt grødevejr — sådan skifter vejret i april. Alligevel er april den måned, hvor foråret for alvor tager fart.

I skovbunden kan I foruden anemonerne finde både den *fladkravede* og den *storblostmstrede kodriver*, *bingelurt*, *viol*, *skovmærke*, *vorterod*, *lungeurt* og *skovsyre*. Alle har de travlt for at nå at blomstre og sætte frugt, inden løvtaget i maj måned lukker sig over dem, så kun sparsomme solstrejf når skovbunden.

Langs grøftekanterne er græsset blevet rigtig grønt. *Korsknapp*, hvid *døvnælde*, rød *tvetand* og *mælkebøtte* begynder at blomstre. På lidt tørre, sandede skråninger kan I måske være heldige at finde den hulkravede kodriver.

I hegn og skovbryn vil I se *hasselens* rakler fuldt udviklede; de er lange og bløde og støver, når I puffer til grene. *Pilens* gæslinger er blevet gule, og *slåenbusken* begynder at lyse hvidt. Den blomstrer nemlig inden løvspringet, akkurat ligesom I kender det fra haverne, hvor „forsytia“ står med sine gule blomster, før bladene kommer frem.

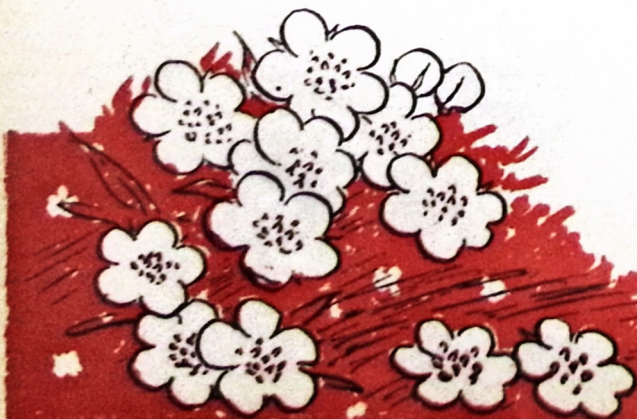

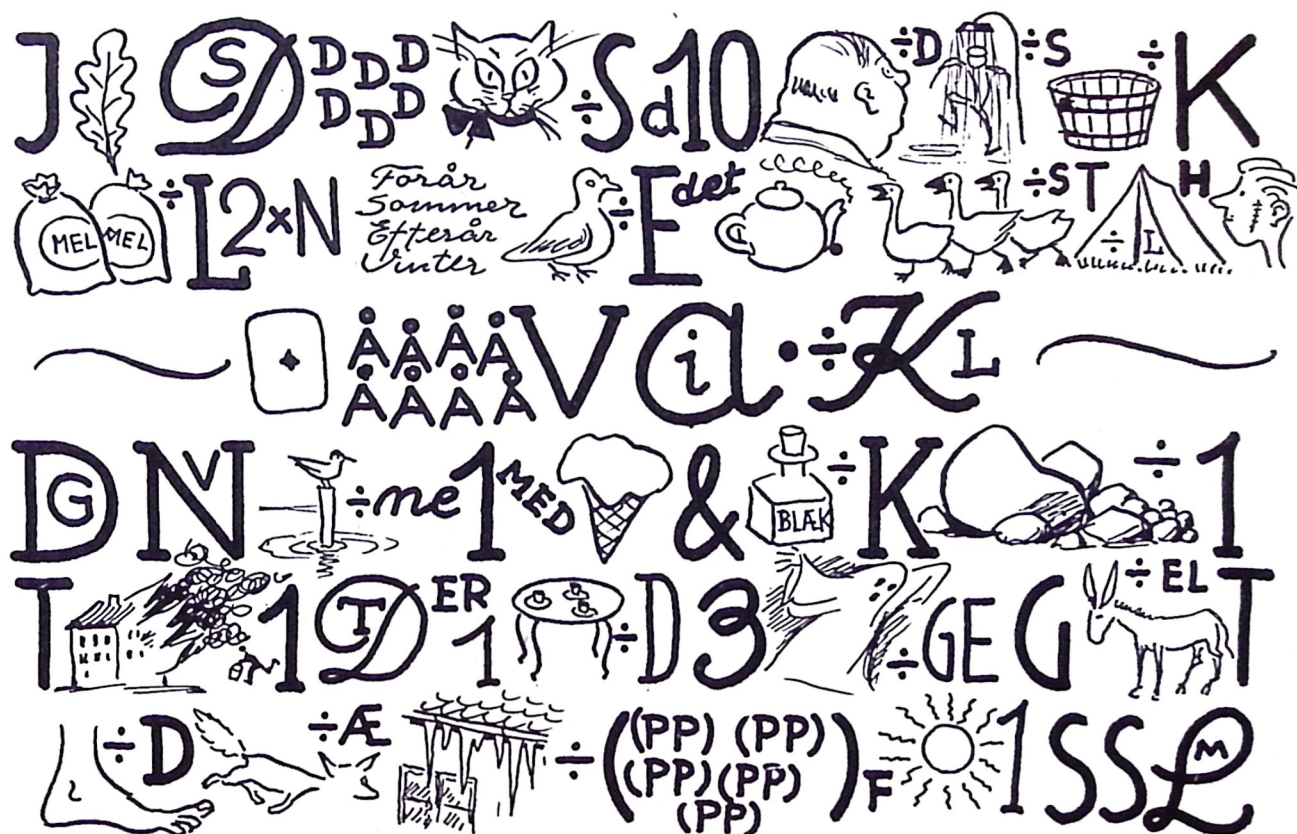
Inden for fugleverdenen er der stadig trækfugle, der vender tilbage. Nu er det de små sangere: *rørsanger*, *sivsanger*, *løvsanger*, *skovsanger*, *munk*, *havesanger*, der begynder at lade deres stemmer høre. De forskellige *svalearter*: *landssvale*, *bysvale* og *digesvale* kommer også. Grunden til, at disse fugle nu kan klare sig, er, at insekter, som udgør deres føde, efterhånden er fremme i tilstrækkelig mængde.

Et andet sikkert forårstegn er det, at ens øre en skønne dag, hvor solen rigtig bager, pludselig opfanger den summende lyd fra en *humlebi*. De første *sommerfugle* vover sig i dagens varmeste timer frem fra sprækker og revner i skure eller træer, hvor de har siddet gemt i vintertiden. De er sultne og slunkne og søger efter mad hos forårsblomsterne.

Til jer, som i år vil gå i gang med duellighedstegn som „botaniker“ og „fuglekender“, vil jeg sige, at nu er tiden inde. I „Bestemmelser for Duellighedstegn“ findes der en fyldig fortegnelse over bøger, som kan være jer til god hjælp i jeres arbejde. Og så: Sørg for at komme ud så ofte, som det kan lade sig gøre, for nu udvikler livet i naturen sig hurtigt.

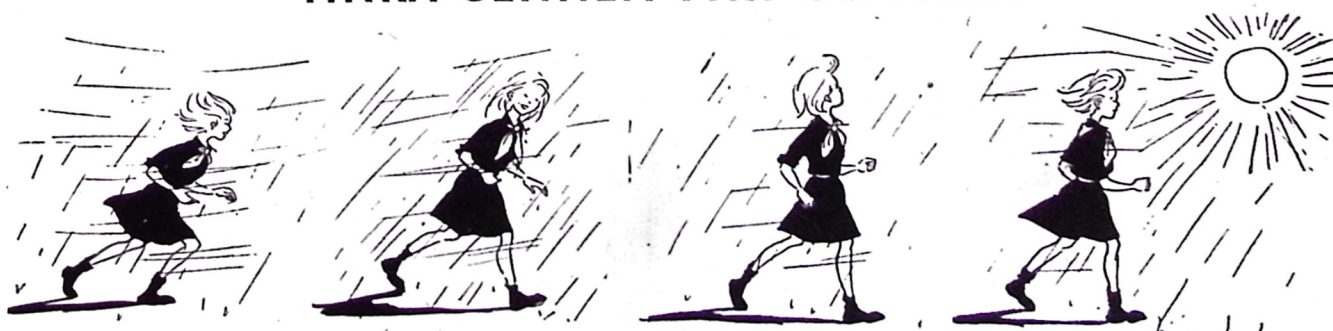
Mulle

Send løsningen på denne rebus til redaktionen inden 1. maj.
Så kan patruljen deltage i en lodtrækning om et gavekort på 25 kr. til depotet.
Er det ikke en chance for *din* patrulje?

TINKA GENNEM TYKT OG TYNDT

Jeg går mod blæst, der fejer ud
og river ned de visne skud.

Jeg går mod regn, der skyller bort
alt surt, alt godt, alt dødt, alt sort.

Jeg går mod sol! Den tør alt op,
som frossent var i sjæl og krop.

Jeg går mod vejret i april
og latter nu Sankt Jørgens spil:
Det gode kan du, når du vil,
har først du sat det skide til.

En spændende rejse...

Vera Armstrong

II

(forkortet oversættelse fra
The Guide)

*

Jill blev vækket af en kraftig banken på døren, og hun sprang forskrækket ud af sengen. Havde hun sovet over sig? Ville hun komme for sent til flyvemaskinen? Nej, det var blot en lille ægyptisk boy, som bragte hende en kop morgenthe. Hun skyndte at vaske sig, klædte sig på og løb ned ad trappen til den umådeligt store spisesal. Her fandt hun sine to venner fra den foregående aften, som allerede havde bestilt morgenmad til hende.

En time senere indtog Jill sin plads i flyveren, og hun så sig om efter sin medpassager fra den foregående dag, men hans plads ved siden af hende var tom. Jill folte efter i sin taske. Kunne det tænkes, at han slet ikke var med maskinen? Var det derfor, han havde givet hende pakken? Men han måtte jo sikkert være i Calcutta, for hun måtte jo på ingen måde give pakken til en fremmed, havde han sagt. Så snart maskinen var oppe i luften, og man havde løsnet sikkerhedsbæltene, gik Jill en tur ned igennem maskinen. Mange af passagererne så op og smilte venligt til hende, men hun så intet til sin nærliggende gæst. Jill spurgte den venlige stewardesse, som var ved at bringe aviser og tyggegummi rundt. „Den herre, som sad ved siden af mig igår, mon han blev i Cairo?“

„Det må jeg indrømme, jeg ikke ved,“ var svaret, „der stod ikke noget

på listen om, at nogen skulle forlade flyveren dér, men han viste sig ihvertfald ikke til morgen. De kendte ham ikke, gjorde De vel?“

Jill rystede på hovedet, „nej, jeg kendte ham ikke, jeg undrede mig bare over, hvor han blev af, det var det hele.“ Og hun undrede sig en hel del den dag, mens de fløj højt over skyerne, time efter time over vældige ode strækninger.

Da de landede i Karachi, tog det venlige par sig igen af hende, og hun fulgtes med dem til restauranten for at spise. De slog en time ihjel sammen, og lige før midnat fik de besked om at gå om bord igen.

Jill var helt tryllebundet af alle lysene i lufthavnen, af inderne, der gik omkring i deres maleriske dragter, og af deres tungemåls mærkelige lyde og klange. Jill gik bag de andre passagerer over pladsen for at nå til maskinen og til den sidste del af hendes rejse. Hun havde sagt farvel til sine rejsekammerater, der skulle forlade flyveren her. Jill gik for sig selv lidt bag de andre, da en mand pludselig kom hen til hende, strakte sin hånd ud og sagde: „O. K. Mange tak.“

Da Jill forbløffet så op, så hun op i ansigtet på den mand, der kom til hende om natten, og som havde givet hende den lille pakke i forvaring. Hun stod stille med den ene hånd på tasken. Så så hun igen opmærksomt

op i hans ansigt. Ja, der var den sorte hat, trækkene, de høje kindben, de dybe øjne ... det var altsammen rigtig nok. Og dog var der noget, der ikke helt passede, syntes hun. Han holdt hende i venstre hånd, mens hendes højre knyttede sig fast om den dyrebare taske. Da hun så ned, så hun, at denne mand ikke bar nogen ring, og hun mindedes tydeligt den ring, hendes rejseledsager fra igår havde båret. Hun så igen på hans ansigt. Disse øjne var heller ikke gennemtrængende. Og dog syntes det at være det samme ansigt.

Heldigvis kom en af stewardesserne og råbte, at hun skulle skynde sig om bord. Jill vred sin højre hånd ud af hans og sagde: „Jeg er ked af det, men jeg kender Dem ikke,“ og gik hurtigt hen mod maskinen. Manden gik efter, tæt ved siden af hende, hun mærkede ham gribe hendes venstre arm, så den sad som i en skruestik, og hun var meget nær ved at skrige højt.

„Lad mig gå,“ sagde hun og prøvede på at vride sig los, „lad mig gå, hører De!“ Men manden var stærk, han holdt hende fast i et minut. „Meget vel,“ sagde han, da hun ikke gav sig, og hans stemme var meget ubehagelig, „vi mødes i Dum Dum.“ Og så gav han slip på hende. Jill snublede op ad trappen til flyvemaskinen og ind i den. Hendes sind var en stor forvirring. Dum Dum var navnet på Calcuttas lufthavn, og der skulle de lande i morgen kl. 5. Hendes far og mor ville være i lufthavnen for at møde hende, så dér kunne ikke ske hende noget ondt. Men hvem var denne mand? Og hvad mente han? Een ting var hun aldeles sikker på, det var ikke den samme mand, som om natten på hotellet i Cairo havde givet hende den lille mystiske pakke, som stadig lå velforvaret i hendes skuldertaske.

5 timer senere så man lysene i lufthavnen svagt glimtende mod den prægtige indiske morgenrøde, og flyveren landede smukt i Dum Dum i udkanten af Calcutta.

Solen skinnede allerede klart, og da Jill gik ned ad trappen, så hun sin mor stå ovre bag gitteret. Hun vinkede glad, men hvor var faderen? Og så lå hun i sin mors arme.

„Far måtte gå i en meget vigtig anledning,“ forklarede moderen, „men han kommer tilbage i morgen. Men kom nu, du skal jo igennem nogle formaliteter, doktoren, tolden og sådan noget. Du har vel ikke noget, der skal fortælles? Du har vel ikke andet end dit tøj?“

„Næ, mor, jeg har ikke noget,“ svarede Jill og tænkte på pakken i skuldertasken. Hvad mon der ville ske, hvis nogen tænkte på at spørge om den. Det er lommestørklæder, du købte i sidste øjeblik, havde den fremmede mand sagt. Og hun begyndte at se sig om efter ham.

„Ser du efter nogen?“ spurgte moderen.

„Næ ... jo, det vil sige, ja, jeg mener bare, det kunne være, der var nogen, der så efter mig,“ mumlede hun som en slags forklaring, „men det kan jeg ikke sige noget om nu, mor.“

Og så måtte hun gå med de andre først gennem det lille værelse, hvor der stod „Doktor“, og her måtte hun fremvise diverse vaccinationsattester. Herefter skulle hun gennem tolden. Og her, mens hun ventede på sin tur, fik hun øje på ham. Hans høje, slanke skikkelse var ikke til at tage fejl af, den sorte filthat, det stribebede slips, den hvide skjorte. Han havde kastet frakken som alle andre, for det var meget varmt.

Jill kom hurtigt gennem toldefter-synet. Til hendes store lettelse var der ingen, der ville se ret meget på hendes bagage. Men pludselig, lige før hun skulle til at løbe hen til sin mor, der ventede i den store hall, gik manden hen imod hende og strakte hånden ud — højre hånd. Jill tovede. Hun så igen op i hans ansigt og igen ned på hans venstre hånd. Der var ingen ring. Og hun så på hånden, der blev straks ud imod hende. Fingrene var korte, hvide, uplettede. Nu var Jill helt overbevist. Denne mand var

ikke den samme, som havde siddet ved siden af hende i flyvemaskinen, og som havde givet hende pakken om natten. Hun prøvede at smutte forbi ham for at komme hen til moderen. Men han spærrede hende vejen. Han greb hendes hånd hårdt, og hun hørte ham hviske: „Vær ikke noget fæ. Du har noget til mig. Dit job er forbi nu. Du kan give mig det, du har til mig. Kan du ikke huske, hvad jeg sagde til dig?“

Men Jill, som fattede mod, fordi moderen var så nær ved hende, tovede et minut og så ham op i ansigtet, hun så, at hans øjne var hårde. „Jo,“ sagde hun, „jeg husker nok, hvad De sagde. Men jeg tror, det er Dem, der har glemt. Vær venlig at gå til side, min mor venter på mig.“

Hun blev bange for blikket i mandens ansigt, han så ond ud, og grebet om hendes arm var atter som en skruestik, men det lykkedes hende dog at vride sig løs og løbe hen til moderen, der begyndte at undre sig over, hvad det var, der skete.

„Mor,“ råbte hun pludselig, „han har taget min taske — stop ham, han har taget min taske, den høje mand dér har taget min taske,“ råbte hun skingrende gennem hallen.

Hun banede og borede sig vej gennem menneskemængden, der forbløffet var standset uden at vide, hvad den skulle gribe til. Jill traf på en af besætningen fra flyveren og råbte til ham: „Hjælp mig, stop den mand dér, han har taget min taske!“ Men i dette øjeblik standsede den høje mand, som så, at situationen ikke var gunstig for ham. Han vendte sig mod hende og sagde pludselig i en helt anden tone, blød, hoflig og fuld af undskyldning: „Jeg beder meget om forladelse, unge dame, det var en fuldstændig misforståelse; remmen må have hængt fast i mit ærme. Det må De meget undskylde. Det beklager jeg meget, det gør jeg virkelig.“

Jill stirrede på ham. Hun holdt sin taske fast med begge hænder. Hun følte sig som et fjols, og at alle mennesker måtte le ad hende. (Fortsættes)

Sangkonkurrencen

Her er de bedste to sange af dem, jeg har modtaget. Patruljerne, der har skrevet dem, har hver fået et gavekort på ti kroner til depotet.

Når I skriver sange første gang, skal I passe på, at få versfodderne til at passe helt til melodien, I vælger. Man må, når man er uovet, ligefrem tælle stavelserne op og se om de passer f. eks. med de ord, der ellers hører til den melodi, I har valgt jer. Man skal også passe på, at rytmen passer, sådan at der ikke kommer tryk på en tone, som i melodien er uden tryk.

Enhver patrulje med agtelse for sig selv har selvfølgelig sin egen sang. I må gerne forsøge at indsende dem en anden gang.

Venlig hilsen Red.

Her er en sang, som spejderne kan synge. Det er vores patruljesang, og vi har selv digtet den.

HJORTESANGEN!

Mel.: Hver lordag eftermiddag.

En hjort er en spejder, der vandrer ud
i sol og i blæst og i sne og slud.

Når vejen bli'r lang,
hun synger en sang,
og friere bli'r hendes gang.
Hun lever i et eventyr
med blomster og med skovens dyr.
Sct. Georg har hun valgt til helt,
og hun ynder at ligge i telt.

Refrain:

Hej-hop, her kommer vi springende
med mægtige madpakker bringende,
for vi skal på tur
i den fri natur,
vi ofrer med glæde vor morgenlur.

Ofte på lejre vi ta'r afsted,
posen og rygsækken har vi med,
vi laver mad
på bål og i fad
og frisker os med et bad.
Vi graver kælder og latrin,
hvor vi falder med et hvin,
ved bålet alle samler sig,
her sidder hjortene!

Hej-hop, her kommer vi — — — — o. s. v.

Ved moderne har vi altid travlt,
vi skriver og synger og slider bravt,
for vi skal nå frem
og høre blandt dem,
der sejrer med fynd og klem.
Vi sammen står i ondt og godt
og hjælpes ad i stort og småt,
i Nordby sogn vi hjorte bor,
det er langt heroppe mod nord.

Hej-hop, her kommer vi springende — — — o. s. v.

Indsendt af: „Hjortepatruljen“ i 1. Samsø trop.
c/o Else Margrethe Gaard, Nordby, Samsø.

Ang.: Spejderne med kærren, side 156, blad nr. 10.

Mel.: Jeg har min hest.

Her er patruljen Bongo
i regn og sol og blæst,
vi holder troligt sammen,
gør livet til en fest,
og vi vil gerne hjælpe andre,
prov blot en dag gå ud og vandre,
gå ind i skovens dybe stille
og hør på nattergalens trille.

Og når vi ta'r på turer,
er det med godt humør,
og hvis du bliver hjemme,
så må du være skør,
for vi skal ud og øve sporten,
så vi kan få et tegn på skjorten,
patruljen Bongo har i sinde
turneringspræmierne at vinde.

Patruljen Bongo. Antvorskov division,
I. Korsør trop, Korsør.

Ulla får en LÆRESTREG...

— Ulla, vil du være rar og skure køkkengulvet nu, så kan vi komme afsted, inden det bliver mørkt, bad Inga, patruljeføreren.

— Æv, det behøves da ikke, mumlede Ulla.

— Jovist behøves det, skynd dig nu!

— Hvorfor skal netop jeg altid gøre det kedeligste arbejde. De andre kunne da have hjulpet mig, men de er bare gået.

— Lad nu være med at stil dig dummere an, end du er, du ved jo udmærket godt, at det er os, der skal tage os af rengøringen denne gang, vi er den patrulje, „hvem rengøringen påhviler“, som det altid så naturligt og smukt hedder i månedsprogrammerne. Se nu bare at komme i gang med arbejdet.

Patruljeførerens stemme havde fået noget befalende over sig, og det fik Ulla til helt at tabe beherskelsen.

— Ih, hvor det rager mig, råbte hun, greb sin færdigt-pakkede rygsæk og fo'r ud af døren.

Den slog haardt i efter hende.

Men hvad hverken Ulla eller hendes kammerater opdagede i farten, var at hun tog fejl og styrtede ind i kammeret i stedet for ud i forstuen. Og da hun havde opdaget det, besluttede hun, at hun ville blive der, til de andre var gået, de ville bare grine af hende, hvis hun kom tilbage til køkkenet nu. Og den fornøjelse undte hun dem ikke. Hun listede sig ind i den store garderobe og satte sig til rette der for at afvente, at de andre skulle gå. Hun kunne høre dem arbejde derude, hun syntes, de var en evighed om at blive færdige, men til sidst var alt stille. Hendes list lykkedes, og hun sad og lo for sig selv. Men spøgen mistede noget af sin lystighed, da hun fem minutter efter opdagede, at yderdøren var låset, og der fandtes ingen nogle inde i hytten. At slå en rude ud, hjalp ikke noget, for hvert vindu bestod af mange små ruder, som hun ikke kunne presse sig ud igennem. Ulla var lige ved at blive grebet af panik, men hun beroligede sig, nu gjaldt det om at være rolig og fornuftig og tænke sig om.

Der var ingen hjemme, der ville savne hende for i morgen tidlig, fordi alle var på besøg hos en faster. Alt tydede på, at hun måtte blive her alene, og det havde hun minsandten ikke lyst til. Det ville ikke hjælpe at råbe, for der var nok ingen i skoven på denne tid af dagen, og der var flere kilometer til den nærmeste gård.

Der var koldt. Skulle hun ikke prøve at tænde ild i pejsen? Men hun havde altid holdt sig i anden række, når der blev spurgt, hvem der ville tænde ilden, men det kunne vel endelig ikke være så vanskeligt. Der var jo både brænde og tændstikker.

Efter en lang tid, en evighedslang tid, syntes Ulla, fik hun ild i pejsen, men hendes øjne sved af røg, og hendes ansigt var strimet af sod.

Hun følte sig lidt bedre til mode, nu hvor hun havde lys og varme. Hun begyndte at grunde på, hvordan hun skulle vække opmærksomhed. I erindringen gennemgik hun alle de drengebøger, hun havde læst, hvor helt eller heltinde var i en lignende vanskelig situation. Men i bøgerne var der altid pludselig en hemmelig radiosender. Men her var ingen hemmelig radiosender — og forresten hvis der havde været en, havde hun ikke anet, hvad hun skulle bruge den til.

Men der var jo morsealfabetet, der var SOS signalet ... hvordan var nu det? tre lange, tre korte, tre lange — eller netop omvendt? Det var sikkert omvendt. Hun kunne faktisk ikke huske det. Hun gik hen til et vindu, tændte et stearinlys og førte lyset frem og tilbage, kort, kort, kort, langt, langt, langt, kort, kort, kort, S — O — S, S — O — S.

Det varede minsandten ikke længe, for hun horte stemmer, noglen blev vredet om i låsen, døren åbnedes — og der stod patruljen.

I øjeblikk stirrede de på hverandre — og så brast de alle en befriende latter.

— Hvordan? Hvorfor? Hvorledes? stammede Ulla, da hun endelig havde fået vejret igen.

— Du glemmer, at din cykle stod derude, den var der, da vi gik. Først tænkte vi, at du måske var gået hjem, men da vi havde cyklet lidt, blev vi alligevel i tvivl og vendte om, og så så vi jo dine lyssignaler.

Det var godt fundet på, sagde Inga rosende.

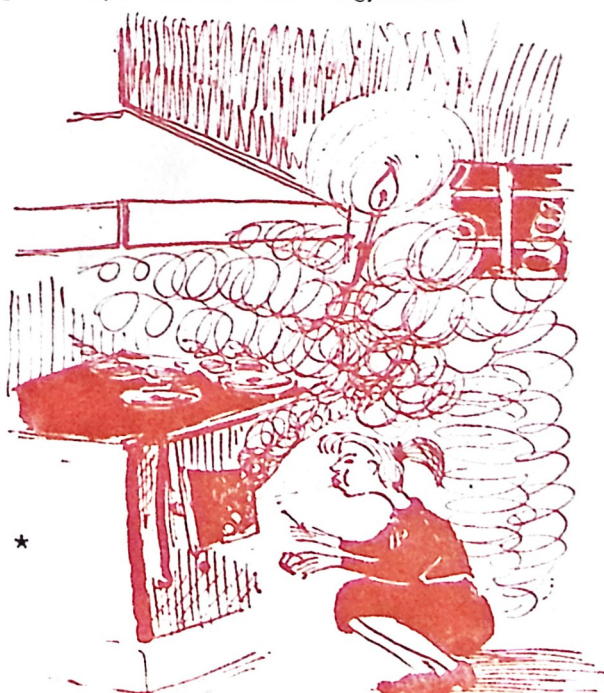
Ulla rødmede, mere fordi hun blev fløv, end over berømmelsen.

Hun rakte hånden frem, og patruljeføreren trykkede den hårdt.

— Så går vi, sagde hun.

— Og i morgen må du lære mig at tænde ild, sagde Ulla.

— Og lære dig morsealfabetet, fojede Inga til, det var ligesom om, du var lidt i tvivl i begyndelsen!

Store spejdere fra I Sundby på vej ud i verden

Glade kammerater på Our Chalet

Fixerbillede: engelske brownies – og hvor er Ase Lyngholt?

Månedens INTERVIEW

Sundby trop hører til de troppe, der ikke bare omkring den 22. februar husker på, at spejderbevægelsen er international. År efter år har de store spejdere med deres fører, Ase Lyngholt, været på langfart for med egne øjne at se, at der er spejdere også andre steder end på Amager.

Men i år skal de i lejr i deres fædreland. Da dette også er værd at se på, har de sendt bud efter deres kammeratskabstrop fra Cardiff og en anden trop fra Schweiz, og med dem skal de ligge i lejr i en uge.

Det snakker vi lidt med Ase om, mens hun sidder i Radiohuset og er med til at samle en udsendelse den 22. februar.

— Hvor og hvornår skal I have jeres lille private internationale lejr, og hvor mange tror du, I bliver?

— Lejren bliver ved Jægergården i Nordsjælland fra 12.—20. juli, og bagefter skal de udenlandske spejdere være gæster i vore hjem en 3—4 dage. Vi regner med, at der kommer ca. 10 seniorspejdere + førere fra hvert land, så med 20 danskere bliver vi altså ca. 40.

I lejtiden har vi tænkt, at 2 dage skal foregå på dansk vis, 1 dag på britisk og 1 på schweizisk, så at de pågældende dage ved morgenparade, madlavning og beskæftigelse er prægede af den nation, der står for dagen. En dag skal vi på busstur rundt i Nordsjælland, søndag er forældre og venner velkomne i lejren, og den sidste dag smutter vi måske over Sundet.

— Er det spejdere, I kun kender pr. brev, eller har I truffet dem før?

— Vi har truffet dem før. Züricherne var værtsfolk for os på vor Schweiztur sidste sommer. Vi tilbragte 5 dage i lejr med dem på vej til Our Chalet. Det var forresten en særlig slags lejr, Züricherne afholdt. De kaldte det *abendlager*. De fleste af seniorerne var færdige med skolen og kunne ikke alle få ferie på samme tid. Så måtte arbejde og lejlighed forenes, og det gik strålende: Op kl. 5,30, kl. 6 i uniform til flaghejsning, hvor dagens motto blev læst („Die Hauptsache ist nicht, wo wir stehen, sondern in welcher Richtung wir uns bewegen“), skifte til civiltøj og så, når morgenmaden var slugt, af sted til Zürich 20 minutters buskørsel fra lejren.

Waliserne, der kommer, er ikke vores „gamle“ kammeratskabstrop, 6th Cardiff, som er en al-

mindelig spejdertrop. De, der kommer i denne omgang, er en seniorgruppe, 67th Cardiff Rangers. I seniorgruppen er nu 2 seniorer, der i sin tid var spejdere i 6th Cardiff, så det er jo gamle bekendte, og de spejdere fra vores trop, der har truffet dem tidligere, glæder sig naturligvis ganske særligt til at møde dem igen og opfriske gamle minder. De øvrige, der kommer, kender vi ikke, bortset fra førerne.

— Hvad synes du, det internationale samarbejde har betydet for din trop?

— En masse! Det er svært at sige med ord. Når troppens store spejdere begynder på et internationalt: kan du huske, så stråler øjnene, og man er ikke i tvivl om, at de oplevelser, der tænkes på, har en særlig plads i hjertet hos alle. Når en af os har fået brev udefra, spørger alle andre med stor iver, hvad nyheder der var. Når vi en aften hygger os, lyder uvægerligt nogle af de sange, vi lærte ude omkring.

Kammeratskabet mellem de store i troppen og mellem dem og spejderne ude, hvor vi har været, er en af de største værdier, og naturligvis den forståelse og respekt vi har fået for mennesker, der lever på anden vis. Jeg har hele tiden nævnt de store spejdere. Du spurgte, om betydningen for troppen. Det må jo i første række blive de store, der er med til at opleve, samarbejdet betyder noget for. Men lidt betyder det også for de små, vil jeg mene, omend ikke direkte. De lytter til de stores beretninger, men er nu ellers ikke specielt internationalt orienterede.

— Er det nemmere at fatte selve spejdersagens idé, når man har været ude og set, at der altså er andre spejdere til?

— Ja! Gang på gang sender man ordet „en spejder er ven med alle andre spejdere“. Man mærker, at der er plads til alle i spejderkredsen, fordomme forsvinder, forskelle beriger i stedet for at skille. Man fornemmer overalt en alvor og respekt for spejdersagen, et målbevidst forsøg på at leve op til dens idealer.

— Har I en god seniorpatrulje i 1. Sundby trop?

— Vi arbejder ikke efter seniorprogrammet, vore 16–18-årige forsøger en anden form. De kalder sig *kadetter*, hvilket dog ikke vil sige, at de er søspejdere.

— Hvad er tanken med den kadetpatrulje?

— Idéen er engelsk. Sideløbende med seniorarbejdet har englænderne „*Cadets*“, der er spejdere fra 16 år og opefter, der har lyst og evner til at tage et fremtidigt førerarbejde op. Målet for vor patrulje er således også førerarbejde. Kadetterne har et møde én gang om måneden. Her planlægges troppens program, og vi gennemgår de forskellige arbejdsområder og -former i en trop, diskuterer og uddyber prøvestoffet og søger således at komme ind på alle emner, der vedrører en trops arbejde. I det daglige er kadetterne tropsmedhjælpere, hver med deres specielle job. Som led i deres førertræning arbejder de sammen 2 og 2 på at tilrettelægge og lede tropsmøde, tur o. s. v. Efter hvert foretagende diskuterer vi så, hvad de to ville opnå ved deres møde eller tur, og hvad de nåede; altså, vi kritiserer det sammen i al venskabelighed, finder hvad der var godt, og hvad der helst skulle undgås en anden gang. Desuden tager kadetterne rundt til andre troppe, hvor de får lov at overvære møder; herved håber vi at modarbejde ensidighed. Senere skal kadetterne deltage i korpsets førertræninger, og det skulle så give dem mod på om et par år at tage et selvstændigt førerarbejde op.

— Hvordan klarer de store spejdere hos jer skolearbejdet ved siden af spejderarbejdet?

— I det store og hele går det med tiden. Der er 7 kadetter, så når arbejdet er fordelt, så kun 2 ad gangen har ansvar for et foretagende, bliver der jo kun ca. 1 ting om måneden at planlægge for hvert hold.

— Hvad mener dine store spejdere om seniorprogrammet? Arbejder de efter det i dets nuværende form, eller har de skabt deres eget?

— Nogle af de store synes, at programmet lyder godt, men da deres interesser ligger i fremtidigt førerarbejde, og de helst vil arbejde sammen med troppens mindre spejdere, ønsker de ikke at arbejde efter seniorprogrammet.

De har prøvet i et halvt år at være seniorspejder, men på så kort tid nås jo kun en enkelt ting. De arbejdede med studiekredsarbejde, men fandt, at de var dykket ned i emner, der var for vanskelige for deres alder. Samtidig arbejdede de med troppens forberedelser til udenlandsrejse og hjælp med på ture og lignende, så det endte altså med, at seniorarbejdet blev lagt på hylden.

Red.

* * *

En patrulje spørger sidste gang om, hvad man skal gøre ved, at spejderne ikke er så glade ved at tage tegn og mærker og hellere vil lave good-turns, synge nye sange og lobe på skøjter. Jeg synes vedkommende patruljefører skal være meget glad ved en sådan patrulje, især da, når hun skriver, at mødeprocenten er god. Vil medlemmerne helst lave good-turns, betyder det jo, at de er rigtige spejdere, der gerne vil tænke på andre. Vil de synge nye sange, er der initiativ i dem, for de fleste spejdere vil kun synge de gamle travere. Og ingen kan da fortænke dem i, at de vil lobe på skøjter, når det endelig er blevet skøjtefore engang.

Hos os er vi heller ikke særlig interesserede i duelighedstegn og den slags. Derimod har vi arbejdet meget med radioteknik, og det har vi fået god hjælp til hos en af spejdernes fædre, og vi har også været med til at bygge på en svæveflyver. Om man arbejder med duelighedstegn eller radioantenner, synes jeg er ligemet, bare man for alvor gør noget for, at alle patruljens medlemmer skal forstå, at de skal være gode kammerater.

Men det er måske helt forkert?

„Drengen“, patruljefører for Atomerne

Svar til Anne-Lene.

Du skal ikke være ked af, at din patrulje ikke interesserer sig for duelighedstegn. Det er vist kun noget, man gør op under Sct. Georgsdag, hvor man for skams skyld kaster sig over nogle af de lettere for dog at vise verden, at man arbejder.

Det er jo det tossede, at på en eller anden måde skal det kunne ses på en, at man har arbejdet. Hos os er vi meget huslige om vinteren, en af mødrene bager med os, en anden syr med os, en far lærer os en bunke teknik, som vi har haft megen glæde af, at reparere støvsugere og pille strygejern fra hinanden, finde ud af, hvorfor ringeapparater ikke ringer og den slags.

Om sommeren er vi meget ude, holder vore møder ude. Sidste år gik vi altid med en discipel fra apoteket, der samlede 300 planter, og det gjorde vi så også. Og vi skænker det da aldrig nogen tanke, om det er noget vi kan få et duelighedstegn for.

Venlig hilsen fra

Birgit og Det lille flittige Folk

Til Rådsklippen.

En patruljefører spørger i sidste blad, hvad man skal gøre ved en patrulje, der ikke træner med mærker og tegn. Vi har haft vild diskussion om denne sag hjemme hos os, men i vor patrulje er vi enige om, at spejdere, der ikke gider tage tegn og mærker, er ikke rigtige spejdere. Vil man hellere synge, hører man jo til i en sangforening, og vil man hellere sy, må man melde sig til i en syklub. Er man spejder, skal man gøre spejderarbejde. Der er dem, der siger, at det er et gammeldags standpunkt, men det synes vi ikke; de ting, man skal lære som spejdere, har dog stadig værdi: at dygtiggøre sig, så man senere som seniorspejder (hvis disse ikke er gået ind til den tid) kan arbejde for andre!

Venlig hilsen fra Gemserne

Til Rådsklippen.

Vi har et overskud på 20-25 kr. i patruljekassen, når vi fraregner alm. udgifter. Hvad skal vi bruge disse penge til? Hvad bruger andre patruljer deres penge til ud over dem, der bruges til fornyelse og forbedrelse af lejrudstyr o. lign.???

Med spejderhilsen

(„Delaware“). I. Køge trop

Postbox

En gift tropsfører i U. S. A. med mange spejdere i sin trop ønsker forbindelse, da spejderne er meget interesseret i at vide noget om Danmark.

Her er ankommen en international spejdernål fra U. S. A. Hvem sender først bud efter den?

Fromse,

Gillesager 130, Glostrup.

Københavns distrikt

minder om, at der er åbent hus for store
provinsspejdere den første
tirsdag i hver måned kl. 19,30 i Spejder-
huset, Lundsgade 6.

Så strikker vi alle

VANTER TIL SCT. GEORGS PARADEN

Ihukommende mange festlige, men kolde Sct. Georgsparader med blafrende gallasløjfer og stive fingre i tynde hvide gallahandsker, bringer vi denne gang opskrift på, hvordan man strikker fingervanter, som nok skal holde den skarpe aprilblæst ude.

Fingervanter må ikke slutte for stramt til hånden, da de i så fald forhindrer blodets cirkulation og forfejler deres opgave: *at varme*. Nu ved jeg godt, at mange — de, der ikke er strikkeesperter — går langt udenom at strikke fingervanter, fordi de synes, det ser så indviklet ud — og det gør det måske også. Derfor får I her en meget nem opskrift, idet vi kun skal strikke på 2 pinde og inder- og ydersiden strikkes hver for sig og er ganske ens. Prøv for en gangs skyld at overvinde betænkelighederne og giv dig i lag med et par nye varme gallavanter. Af materiale bruges:

ca. 50 g (5 fed) hvidt 3-trådet uldgarn,

2 strikkepinde nr. 2,

eller 2 strømpestrikkepinde svarende til nr. 9.

Slå 32 masker op (på 2 pinde for at kanten ikke skal blive for stram) og strik 3 pinde: 2 ret, 2 vrang. Fjerde pind strikkes helt ret og denne pind danner et lille rudemonster på arbejdets retside.

På denne måde strikkes ialt 10 rudemonstre (eller færre eller flere alt efter håndens størrelse). Derefter begynder udtagningen til tommelfingeren: strik de 3 pinde 2 ret og 2 vrang, og når du kommer til retspinden (der danner mønsteret) tages 1 maske ud i *begyndelsen* af pinden.

Ved du, at den mindst usynlige måde at tage ud på sker ved at strikke 1. maske — tage lænken mellem 1. og 2. maske op og strikke denne lænke bagfra eller *drejet*, som man i almindelighed kalder det. Der fortsættes med udtagninger i begyndelsen af de følgende 5 retpinde (så er der ialt strikket 16 rudemonstre). Pas nøje på gangen i mønstret med de 2 ret og 2 vrang også i tommelfingeren. I begyndelsen af de næste 2 retpinde tages 2 masker ud på en gang. Der er nu strikket 18 rudemonstre og der er 42 masker på pinden, idet der er taget 10 masker ud

til tommelfingeren. Disse 10 masker sættes over på en sikkerhedsnål og der fortsættes i rudemonster med de resterende 32 masker til håndfladen er stor nok — i reglen 5 til 6 mønstre. Så er vi nået op til fingrene og maskerne fordeles således: 8 masker til pegefingeren, 9 til langfingeren, 8 til ringfingeren og 7 til lillefingeren. Disse masker sættes hver for sig på sikkerhedsnåle og strikkes efter tur. Når man begynder at strikke fingrene, tages 1 maske ud i begyndelsen af slutningen af første pind, således at man strikker pegefingeren med 10, langfingeren med 12, ringfingeren med 10 og lillefingeren med 9 masker. Der strikkes så mange rudemonstre, som nødvendigt for at fingrene kan blive lange nok (almindelig mål 9 for pege-, 10 for lang-, 9 for ring-, 7 for lillefingeren og 6 for tommelfingeren).

Dette var oversiden af Vanten, nu strikkes håndfladen nøjagtig ligesådan — blot tager man til denne halvdel maskerne til tommelfingeren ud i *slutningen* af retspindene. Højre og venstre handske er ens. De halve handsker presses let og kastes sammen med tætte sting på vrangen både i hånden og i fingrene. Fingrene afsluttes ved at garnet med en stoppenål trækkes nogle gange gennem maskerne og gores godt fast.

Og så ønsker jeg jer en god Sct. Georgsparade med varme fingre i varme handsker.

Bo.

Duelighedstegnet Stifinder er obligatorisk til væbnersnoren, og da de ting, der kræves er vældig gode at kunne, gør I klogt i at sikre jer det i god tid. Det er også klogt at henlægge dette duelighedstegn til de kolde måneder, idet kravene højst nødvendiggør en god rask spadseretur i og i nærheden af byen — og ingen stillestående beskæftigelse. De fleste af kravene er lokalt prægede, og da jeg jo ikke godt kan skrive om seværdighederne i alle landets købstæder eller åbningstiderne for alle landets posthuse, må I for en stor del arbejde med det selv. Det eneste, jeg kan hjælpe jer med er: at benytte et kort — tegne og følge en ruteskitse.

Det at benytte et kort er et meget vidt begreb, der strækker sig fra at gå rundt med et kort i hånden og at gå forkert alle vegne, hvor det er muligt (det er næppe det, der kræves!!) — til at kunne se terrænet for sit indre øje, se marker og skove, veje og bakker blot ved at kaste et flygtigt blik på kortet. Det er dette sidste, vi stræber efter, men det opnås ikke ved første forsøg, men kun ved øvelse og atter øvelse. For at kunne læse et kort ligesom man læser en bog, må man kende signaturerne, i alle tilfælde de fleste og de mest anvendte. I finder dem i Pigespejderbogen, forneden på alle målebordsblade og i alle orienteringsbøger. Læg mærke til, at signaturerne stræber efter at ligne terrængenstandene — ofte som set i fugleperspektiv, f. eks. en landevej som 2 lange parallelle streger — et nåletræ, en stjerne, et løvtræ; søer og åer farvet blå o. s. v. Lær signaturerne ved at spille fir-kort, hukommelsesspil o. lign. (dette kan jeres TF sikkert hjælpe jer med) — og derefter skal I sammen gå tur på kortet — med en pegepind spadserer hen ad vejen og for-tælle, hvad I passerer, og hvad I kan se på længere afstand. Hvis jeres TF har et målebordsblad, M 3111 Dav-gaard, over terrænet ved Rhoden, så bed om at låne det, og prøv at følge mig på en lille tur.

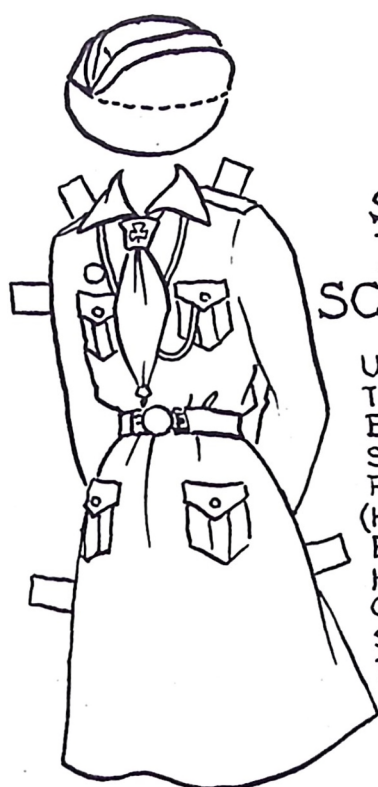
Vi starter ved vejgaffelen ved Belle skole — ca. 1 km ca. NNØ f. Rhoden — og følger vejen i NV-lig retning ca. 200 m, og følger den stadig efter vejkrødset — nu i nordlig retning — godt 2 km til Ørumgaard. Ved vejkrødset ca. 200 m N for denne, drejer vi mod V ad landevejen. Lige ved 16 km-stenen følger vi markvejen mod N og kommer til Ørum præstegaard.

Dette er en ganske kort og meget let tur, men I kan se, at det opøver begreberne *retning* og *afstand*, og det er disse 2 faktorer, der er mere og mere fortrolig med det.

Det at tegne og følge en ruteskitse, har Lil fortalt jer om i oktoberbladet 1953, så det må I se at finde frem, og så håber jeg, at I snart har Stifindermærket på armen.

Løyer

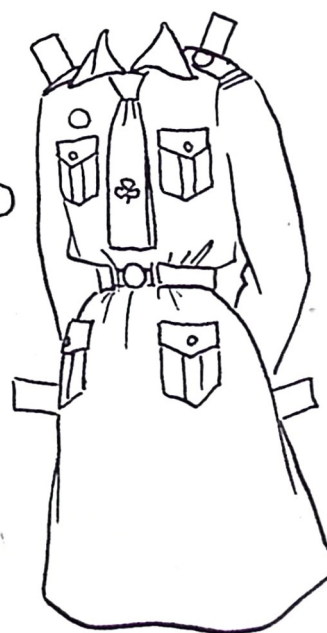
SVERIGES FLICKORS SCOUTFORBUND

UNIFORM MØRKEBLÅ
TØRKLÆDE GRØNT
BÆLTE AFLÆDER
SKO OG STR. SORTE
FLØJTESNOR M.BLÅ
(HVID TIL PATRULJEF.)
BLÅMEJSE HAR
HVIDT TØRKLÆDE
OG BÆLTE AF SAMME
STOF SOM UNIFORM,
FLØJTESNOR LYSEBLÅ

SVERIGES K.F.U.K.s SCOUTFORBUND

UNIFORM MØRKEBLÅ
SLIPS OG TØRKLÆDE
LYSEBLÅ
SP.LÆDERBÆLTE
BLM. STOFBÆLTE
SKO OG STR. SORTE

TINKA og TILDE

som svenske spejdere

I Sverige er der 2 pigespejderkorps: S. F. S. (Sveriges Flickors Scoutforbund). Hovedkontor: Arsenalgatan 1, Stockholm. —
KFUK spejderne, hovedkvarter: Birger Jarlsgatan 27, Stockholm.

April måned 1954

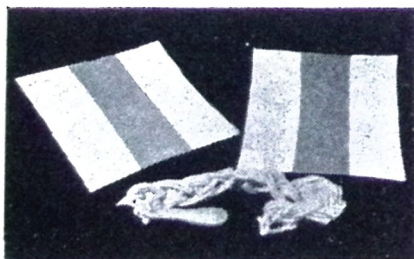

SKO

Nu har Depotet en både klædelig og god **SPEJDER- og SKOLESKO**. Modellen er en rand-syet snoresko med moderne moccasin-kant og udført i en fin mørkebrun box-calf. 2 vidder, a: ret smal, b: ret vid.

Prisen er:

størrelse 33-34-35	49,75
størrelse 36-37-38-39	53,75
størrelse 40-41	57,50

Nu træner vi udendørs

Signalflag pr. sæt (4 plader)	10,50
Redningsreb med haglpose	12,50

Knive og dolke

Dolk, lille svensk, i læderskede	4,25
Dolk, svensk, i skede m. motiv	6,65
Finsk dolk, skaft m. motiv, skede m. metalbeslag	11,50

Dolk m. palisanderskaft, skede m. emblem	12,75-10,75
Finsk dolk, skede m. kvaster og skind	17,00
Svaneknive, den helt rigtige spejder-kniv	8,85-4,85
Hylster til svanekniv	2,80

Til Sct. Georgsparaden

Gallasøjfe, silke	0,50
Fløjtesnore	0,25
Hvide handsker, macco, størr. 5-6-7-8...	4,70
Hvide handsker, svær macco, størr. 6-7-8	7,00
Sportsstrømper, uld og tråd, forstærket m. nylon, størr. 6-7-8	4,15-4,70-4,85
størr. 9-9½-10	5,10-5,40-5,75
Sportsstrømper, svære uldne m. nylonforstærkning, størr. 7-8	6,25-7,25-7,75
størr. 9-9½-10	8,25-9,75-9,75
Hatte, størr. 53-59 cm	18,00
Blåmejsenålen, må bæres af spejdere, der har været blåmejsere	2,35

Husk ved køb på depotet skal der forevises rekvisition eller medlemskort

Pigespejderdepotet . LUNDSGADE 6 . KØBENHAVN Ø

Depotets åbningstider: 9-17, fredag 9-18, lørdag 9-14

Depotet er lukket påskelørdag

REDAKTION: Fru Annesofie Hermann, Ellemosevej 89, Hellerup

ADMINISTRATION: Bladkontingent sendes til „Pigespejderne“, korpsskontoret, Lundsgade 6, Kbh. Ø. Postgiro 36 302

„PIGESPEJDERNE“ kan også bestilles gennem postvæsenet og koster kr. 4,00 pr. år

EKSPEDITION og TRYK: Fyens Stiftsbogtrykkeri, Odense. Afleveret til postvæsenet den 3. april

1150

TILMELDESESBANKET *til patruljeførerlejrerne 1954*

(sendes til korpskontoret, Læssøegade 99, Odense, senest den 15. maj)

Undertegnede melder sig herved til patruljeførerlejr nr.

Hvis jeg på grund af pladsmangel ikke kan komme i lejr nr., ønsker jeg at deltage i lejr nr.
(se bagsiden af blanketten).

Navn trop division

Adresse telefon

Født den Indmeldt i korpsset Stilling i korpsset

Dygtighedsgrad Sygekasse og -nr. (evt. forældrenes)

Ankomsttid til ca. kl.

Jeg må / må ikke / deltage i badning

.....
Tropsførerens underskrift

.....
Egen underskrift

Indmeldelsesgebyr, 7 kr., bedes indsendt — samtidig med tilmeldelsesblanketten — til: giro nr. 38427, Det Danske Pige-spejderkorps, Lundsgade 6, København Ø., med tydelig angivelse af dit navn, og hvilken PF-lejr du melder dig til.

Tider og priser **for de forskellige patruljeførerlejre**

Nr. 1 på Fæno fra mandag den 28. juni til onsdag den 7. juli. Pris 35 kr.

Nr. 2 ved Stignæs skov ved Skelskør fra søndag den 4. juli til søndag den 11. juli. Pris 30 kr.

Nr. 3 ved Merlosegård fra tirsdag den 6. juli til onsdag den 14. juli. Pris 35 kr.

Nr. 4 på Fæno fra søndag den 18. juli til søndag den 25. juli. Pris 30 kr.

Nr. 5 på Kås fra søndag den 18. juli til søndag den 25. juli. Pris 30 kr.

Læs om lejrene i „Pigespejderne“s februar-, marts- og aprilnumre.